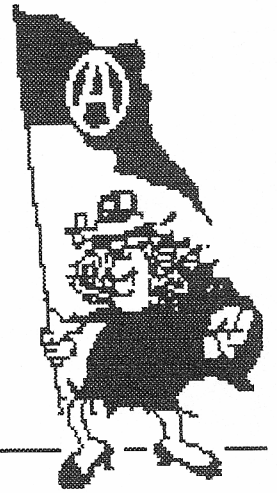

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Τότε, ήταν κρατούμενοι της χούντας οι σημερινοί κρατούντες.
Σήμερα, είναι κρατούμενος των τότε κρατουμένων
ο Νίκος Μαζιώτης.
Μην ανησυχείτε ! Αυτός, τουλάχιστον δεν έχει σκοπό
να υπουργοποιηθεί...

ΑΘΗΝΑ, 24 ΙΟΥΛΗ 1999 - τεύχος 168

**25 χρόνια,
μετά την πώση
της αμερικανοκίνητης χούντας,
25 χρόνια
αμερικανοκίνητης δημοκρατίας**

**"...Τόσα έτη,
πώς παρήλθον
έν τῷ μέσω εὐτυχίας...
Ἀποκτήσαντες
τὴν Κύπρον,
παταθεῖς
τῆς δυστυχίας !..."**

Προχουντική και προφητική ρήση του αλφομόντου Μπόστ

15-7-74...

20-7-74...

24-7-74...

Εικοσιπέντε χρόνια...

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ, λοιπόν, συμπληρώθηκαν ήδη από τότε που οι κάτοικοι της Αθήνας, που είχαν κιόλας βγει στους δρόμους, πανηγυρίζοντας την πτώση της "εθνοσωτηρίου επανάστασης", άκουγαν γελώντας από τα ραδιόφωνα τον εκπρόσωπο της ιωαννινδικής χούντας, Κωνσταντίνο Ράλλη, να διαβεβαιώνει πως "η κυβέρνηση ελέγχει πλήρως την κατάσταση!"...

Εννιά μέρες ωρίτερα, οι Κύπριοι κι οι Ελλαδίτες ΕΟΚΑβήτες και χουντικοί (ο Παπαποστόλου, ο Βινιζηλαίος, ο Σαμφών... και δεν συμμαζεύεται) είχαν επιτεθεί στο αρχιεπισκοπικό μέγαρο στη Λευκωσία με την "ευγενή" φιλοδοξία "να ξεκάμουν τον κόκκινον παππάν"...

Ο Μακάριος δεν τους έκανε την χάρη. Κατάφερε να γλυτώσει. Κι η πτώση της ελλαδίτικης χούντας είχε δρομολογηθεί. Όπως είχε δρομολογηθεί και ο Αιτίλας... Στις 20-7-74, οι τουρκικές δυνάμεις

εισβολής αποβιβάζονταν στην βόρεια Κύπρο, ενώ οι Σαμφωνικοί ασχολούνταν με το κυνήγι των Μακαριακών (πολλοί από τους οποίους βρίσκονταν φυλακισμένοι των χουντικών στην βομβαρδιζόμενη απ' το ναυτικό του Ειζεβίτ Κερύνεια).

Το βράδυ της 23-7-74, τα μέλη της "κυβερνήσεως που ήλεγχε πλήρως την κατάσταση" είχαν εξαφανισθεί από πρόσωπου γης, προς μεγάλη χαρά όλων των κατοίκων της χώρας. Ο μόνος, ίσως, που τους έψαχνε αγωνιωδώς, ήταν ο Ευάγγελος Αβέρωφ - Τοσίτσας, που αρκετούς μήνες πριν (από εκείνη την περίφημη "συνάντηση της Ρώμης") προετοίμαζε την ομαλή επιστροφή του Καραμανλή και της δημοκρατίας στην χώρα.

Οι Αμερικάνοι παρακολουθούσαν...

Όσο "απόρροια" είχαν επιβάλει την χούντα, άλλο τόσο "απόρροια" την πέταγαν στα σκουπίδια.

Στις 24-7-74, ο Σεραφείμ Τίκας, ο κολλητός του Ναπολέοντα Ζέρβα, όρκιζε - παρουσία του Γκιζίκη - τον Καραμανλή ως πρωθυπουργό.

Η μεταχουντική δημοκρατία άρχιζε.

Όλα έγιναν ΑΝΑΙΜΑΚΤΑ. Αναίμακτα, άλλωστε, είχε επιβληθεί και η δικτατορία. Κάποιες "εξαιρέσεις", σαν του Γιώργου Τσαρουχά και του Γιάννη Χαλκίδη που, δολοφονήθηκαν στην Θεσσαλονίκη, ή της Μαρίας Καλαβρού, του Βασίλη Πεσλή, του Ελή που δολοφονήθηκαν στην Αθήνα, δεν είχαν εμποδίσει τους "3 αδελφούς" (Παπαδόπουλο, Παπακό, Μακαρέζο) να καυχώνται για το "αναίμακτο" του πραξικοπήματός τους. Η δημοκρατία δεν ήταν, βέβαια, δυνατόν να "μείνει πίσω". Πώς θα μπορούσαν "μερικοί" νεκροί στην Κύπρο να αμαυρώσουν την "ομαλή" της επάνοδο ;

Οι εκπρόσωποι του "φαύλου παρελθόντος" (μετά τον Καραμανλή, ο Μαύρος, ο Πασανδρέου κλπ.) επέστρεφαν, ένας - ένας, αποθεωνόμενοι από τα πλήθη. Πλήθη που συμμορφώνονταν προς τις υποδείξεις των αστυνομικών οργάνων που, εν μιά νυκτί, είχαν μεταβληθεί από βασανιστές της χούντας σε φύλακες - αγγέλους και εγγυητές της δημοκρατίας. Κι οι πολιτικάντηδες, δεν έχαναν ευκαιρία να επαινέσουν το λαό για την "**ωριμότητα**" που επεδείκνυε... Όχι σαν εκείνους τους Πορτογάλους, που - μόλις έπεσε η χούντα τους - έσπευσαν να λυτισάρουν τους βασανιστές τους !

Θα ήταν, ωστόσο, λάθος να θεωρήσουμε τον ελληνικό λαό ευκολόπιστο, αμνησικάκο ή "ώριμο" (όπως χαρακτηρίζουν οι πολιτικάντηδες όλου του κόσμου όσους διαθέτουν τις "**αρετές**" της ευπιστίας και της αμνησίας).

Οι λόγοι της "ομαλής" επανόδου της δημοκρατίας οφείλονται κυρίως στην "ομαλή" επιβολή της δικτατορίας.

Η δικτατορία του 1967, παρά τις διακρυσίες της περί "αναρχοκομμουνιστικών κινδύνων". Δεν αντιμετώπιζε κανέναν - τουλάχιστον αξιόπιστο - "εσωτερικό" εχθρό. Η προχουντική Ένωση Κέντρου, παρά τον "ανένδοτο" που είχε κηρύξει τον Ιούλη του 1965, δεν φιλοδοξούσε να ανατρέψει το κοινωνικό καθεστώς και δεν δίσταζε - ακόμη και "πάνω στη βράση" - να μιλάει κι εκείνη για "εξιτρεμιστικά στοιχεία και αναρχοκομμουνιστές προβοκάτορες" (μήπως θυμάται κανείς τί έγραφε εκείνη την εποχή ο σημερινός "πασοκο-συνασπισμένος" διευθυντής της ΕΡΑ-1, Γιάννης Τζαννετάκος, στην επίσημη εφημερίδα της ΕΔΗΝ ;(. Από την "άλλη μεριά", η ΕΔΑ και η Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη, μολονότι πιο "ριζοσπαστικών τάσεων", δεν δίσταζαν να καταγγέλλουν τους "μαοϊκούς", τους "τροτσκιστές", τους "αναρχικούς", ως "υπευθύνους των εκάστοτε εκτροπών". Υπήρχαν, βέβαια, εκείνοι που οραματίζονταν την ανατροπή, την επανάσταση. Όμως, τα 18 χρόνια, που είχαν περάσει από την λήξη του εμφυλίου πολέμου, χρόνια απογοήτευσης, τρομοκρατίας, αλλά και οικονομικής ευημερίας (και σε σύγκριση με

→ απόλυτα μεγέθη) τους είχαν "μουδιάσει". Το κοινωνικό κατεστημένο, λοιπόν, της Ελλάδας δεν αντιμετώπιζε κανέναν κίνδυνο. **Η άρχουσα αστική τάξη θα παρέμενε άρχουσα και χωρίς το πραξικόπημα της 21-4-67.** Ο Κωνσταντίνος Γλύξμπουργκ θα διατηρούσε το θρόνο του και το μεγάλο κεφάλαιο θα διατηρούσε τα προνόμιά του.

Ποιός, λοιπόν, φοβόταν τί ; Ποιούς και τί είχε εξυπηρετήσει η απριλιανή χούντα ; Ποιούς κινδύνους είχε αποτρέψει ;

Οι κίνδυνοι ανατροπής της καθεστωτικής τάξης, προέρχονταν από την ίδια την άρχουσα τάξη. Μπορεί να μην απειλούσαν την ίδια, απειλούσαν ωστόσο, κάποια ζωτικά συμφέροντα των ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΩΝ. Και επικυρίαρχος, από το τέλος του δεύτερου πολέμου, δεν ήταν άλλος από τις ΗΠΑ. Η Ελλάδα δεν "κινδύνευε" να περάσει στο Σοβιετικό μπλοκ. Κινδύνευε να περάσει στον έλεγχο των Δυτικοευρωπαϊκών οικονομιών. Κι αυτό ήταν κάτι που οι ΗΠΑ δεν ήταν διατεθειμένες να το ανεχθούν. Η ΕΛΛΑΔΑ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΟΣ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΗΣ !

**15-7-74...
20-7-74...
24-7-74...
Εικοσιπέντε
χρόνια...**

Πολλά και διάφορα έχουν γραφεί για το γιατί και πώς οι ΗΠΑ επέβαλαν τον γύψο στην Ελλάδα. Δεν θα ασχοληθούμε, λοιπόν, περισσότερο με αυτό το θέμα. Θα πούμε απλά πως η απριλιανή δικτατορία δεν είχε στο στόχαστρό της κάποιο επαναστατημένο προλεταριάτο, αλλά την ίδια την άρχουσα τάξη της χώρας που έδειχνε τάσεις διαφυγής από την σφαίρα επιρροής των υπερπόντιων συμμάχων της. Αυτές οι τάσεις έπρεπε να καταπνιγούν πριν προλάβουν να εκφραστούν (οπότε δεν αποκλείεται να εύρισκαν έρεισμα και στον λαό). Η χούντα της Ελλάδας, λοιπόν, δεν ήταν κατασταλτική, αλλά προληπτική. Ο χαρακτήρας και οι στόχοι της, ήταν αυτοί που καθόρισαν και τις μεθόδους της. Κι αυτές οι μέθοδοι, με τη σειρά τους, καθόρισαν και τους τρόπους αντίστασης. Τα οικονομικά ασθενέστερα κοινωνικά στρώματα δεν θίχτηκαν - κι άρα δεν αντιστάθηκαν - τόσο, όσο η μεσο- και η μικρο-αστική τάξη. Στην Ελλάδα του 1967-1974, η κατάσταση δεν εξελίχθηκε στον εμφύλιο του 1936 στην Ισπανία και δεν επέστρεψε στο 1945.

Το ερώτημα, που προκύπτει απ' όλα αυτά, είναι : **Τι μεσολάβησε, λοιπόν, από το 1967 μέχρι το 1974 ;**

Μεσολάβησαν, λοιπόν, πολλά και διάφορα. Όχι τόσο στην Ελλάδα ή γενικότερα στην Ευρώπη, όσο στις ίδιες τις ΗΠΑ. Κατ' αρχήν, οι ΗΠΑ χάνουν τον πόλεμο του Βιετνάμ. Σ' αυτό, παίζει σημαντικό ρόλο η αλλαγή που συμβαίνει στην ίδια την κοινωνία της ιμπεριαλιστικής μητρόπολης. Οι ΗΠΑ δεν είναι αυτές που ήταν στα 1950 και στον πόλεμο της Κορέας. Η άνοδος του βιωτικού επιπέδου του μέσου πολίτη των ΗΠΑ, μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, φτάνει στο σημείο ακμής, αλλά και κάμψης της. Η τρίτη βιομηχανική επανάσταση (η πρώτη διαρκεί απ' τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι τα πρώτα χρόνια του 20ου και δεύτερη απ' το 1920 για να τελειώσει με το κραχ), αφού καταφέρνει να καλύψει τις μεταπολεμικές ανάγκες των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων, δεν έχει λόγο ύπαρξης και παράλληλα δεν ξέρει τί να κάνει με το αλλοπρόσαλλο (αγγλοσαξονικό, αφροαμερικανικό, κεντρο- και ανατολικοευρωπαϊκό, λατινοαμερικανικό, ασιατικό) προλεταριάτο που συνωσιζεται στα μεγάλα αστικά κέντρα. Χρειάζονται επειγόντως νέες αγορές. Και οι αγορές δεν ανοίγουν πάντα με την βία, Ιδίως, όταν το αντίπαλο δέος της ΕΣΣΔ και της Κίνας ισχυροποιούνται, όταν η σοβιετική και η κινέζικη οικονομία εισβάλλουν στις αφρικανικές, στις ασιατικές και στις λατινοαμερικανικές αγορές, κι όταν ο μέσος πολίτης των ΗΠΑ συνειδητοποιεί το τεράστιο μέγεθος των δαπανών ενός πολέμου στο Βιετνάμ. Παράλληλα, με το οριστικό τέλος του πολιτικού και πολιτιστικού απομονωτισμού που επικρατούσε μέχρι και το τέλος του Δεύτερου Πολέμου, οι Βορειοαμερικανοί χάνουν σιγά - σιγά τον επαρχιωτισμό, αλλά και τον επαρχιωτικό εθνικισμό τους. Γίνονται πιο "κοσμοπολίτες", πιο "διεθνιστές", πιο "διανοούμενοι" και λιγότερο "πολεμοχαρείς". Είναι η εποχή που το αντιπολεμικό και φιλειρηνικό κίνημα κυριαρχεί στα πανεπιστήμια. Είναι η εποχή που Αφροαμερικανοί και Πορτορικανοί συνειδητοποιούν την περιθωριοποίησή τους, οργανώνονται - ακόμη και ένοπλα - και διεκδικούν την χειραφέτησή τους. Είναι η εποχή που ο μύθος του "Κομμουνιστή που επιβουλεύεται την ελευθερία και ευημερία των Αμερικανών" καταρρέει. Οι ΗΠΑ χρειάζονται, τώρα, συνεταιίρους. Φυσικά "του χεριού τους", οπωσδήποτε όμως, συνεταιίρους, πρόθυμους να πληρώσουν ένα μέρος των εξόδων για να κερδίσουν ένα μέρος των εσόδων. Και τους βρίσκουν στην Δυτική Ευρώπη και στην Ιαπωνία.

Η Ελλάδα, η Πορτογαλία, η Ισπανία - χώρες ευρωπαϊκές - δεν μπορούν να παραμείνουν απομονωμένες. Πρέπει να ανοίξουν πολιτικά και οικονομικά. Είναι η εποχή του "τέλους" των δικτατοριών. Οι λαοί των χωρών αυτών - που μετά το τέλος του Β' Πολέ- →

15-7-74...

20-7-74...

24-7-74...

**Εικοσιπέντε
χρόνια...**

→ μου "ανήκουν στον Ελεύθερο Κόσμο" - πρέπει, τώρα, να απολαύσουν και την "δημοκρατία".

Στην περίπτωση της Ελλάδας, ωστόσο, τα πράγματα είναι πιο περίπλοκα, λόγω των τεταμένων σχέσεων με την Τουρκία (Κύπρος, Αιγαίο, μειονοτικά θέματα). Η Τουρκία, "ανήκει κι αυτή στον Ελεύθερο Κόσμο". Ανήκει κι αυτή στην Βορειοατλαντική Συμμαχία και διεκδικεί ευρωπαϊκό ρόλο.

Η γεωστρατηγική της σημασία - κοινά σύνορα με την ΕΣΣΔ και με τις πετρελαιοπαραγωγές χώρες της Μέσης Ανατολής - είναι τέτοια, που οι ΗΠΑ δεν μπορούν ούτε να την απεξαρτήσουν, ούτε να απεξαρτηθούν απ' αυτήν. Την χρειάζονται ποικιλοτρόπως. Και σαν ορμητήριο ενδεχομένων επιχειρήσεων κατά της ΕΣΣΔ ή στην Μέση Ανατολή, και σαν "χωροφύλακα", και σαν "εγκάθετο" σε διεθνείς

οργανισμούς (ΟΗΕ, ΕΟΚ) όπου θα προωθεί τα βορειοαμερικανικά συμφέροντα. Χωρίς την Ελλάδα, ωστόσο. Η σημασία της μειώνεται ριζικά, αφού δεν μπορεί να κλείσει το Αιγαίο και να ασφαλίσει την ανατολική Μεσόγειο από κάποιον πιθανό κίνδυνο από τον Βορρά.

Κι αφού χρειάζονται στις ΗΠΑ και η Ελλάδα και η Τουρκία, τί πιο "φυσιολογικό" από την διχοτόμηση της Κύπρου ;

Οι μεταχουντικοί δημοκράτες πολιτικοί όλων των αποχρώσεων κατηγορούν την χούντα - και την παπαδοπουλική και την ιωαννινδική - ως "υπεύθυνη για την κυπριακή τραγωδία".

Οι χουντικοί, πάλι, κατηγορούν για "το ξεπούλημα της Κύπρου" όλες τις μεταχουντικές κυβερνήσεις. Και οι μεν και οι δε έχουν δίκιο. Αποσιωπούν όμως ο καθένας τις δικές του ευθύνες και, φυσικά, αποφεύγουν να έστω και να θίξουν το θέμα της πρωταρχικής ευθύνης των ΗΠΑ.

Όπως και οι πολιτικοί της Τουρκίας (χουντικοί και δημοκράτες), έτσι και οι πολιτικοί της Ελλάδας, αναγορεύουν το Κυπριακό σε θέμα "εθνικό" και σε θέμα "εθνικιστικό", ενώ ο ρόλος των ΗΠΑ - όταν δεν καλύπτεται - περιορίζεται στην "υποστήριξη του άλλου". Γνωρίζουν, βέβαια, ότι έτσι το θέμα δεν λύνεται. Ο μόνος τρόπος - τουλάχιστον στην παρούσα ιστορική φάση - να λυθεί το Κυπριακό, είναι να απαιτήσουν τη λύση του τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Κι αυτό δεν συμβαίνει, όπως είδαμε και βλέπουμε μέχρι τώρα.

Σήμερα, πάντως, 24-7-1999, δεν έχει - πιστεύουμε - τόση σημασία το τί έγινε τότε, παρά μόνο για να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε τί γίνεται σήμερα και για να μας βοηθήσει να στρέψουμε τα πράγματα προς ένα καλύτερο μέλλον.

Στα 25 χρόνια της, η σημερινή μεταχουντική ελληνική δημοκρατία, κατ' αρχήν, παραμένει το ίδιο **αμερικανοκίνητη**, όσο κι η δικτατορία του 1967-1974 και η μεταπολεμική δημοκρατία από το 1945 μέχρι το 1967. Τότε ήταν ο Πιουριφόυ. Αργότερα ο Χένρυ Τάσκα. Σήμερα είναι ο Νικόλας Μπερνς.

Όπως και η "αναίμακτη" χούντα, έτσι και η "αναίμακτη" δημοκρατία αποκαλύπτεται καθημερινά πιο δολοφονική.

Από τον Λιβερέτο, τον Σιδέρη και την Αναστασία Τσιβίκα, το 1975, περάσαμε στον Βασίλη Τσιρώνη, το 1978. Το 1980, η Σταματίνα Κανελλοπούλου και ο Ιάκωβος Κουμής άνοιξαν τον δρόμο για τον Μιχάλη Καλιτζά, το 1985... Ο Μαυροειδής, η Βασιλοπούλου, ο Πρέκας, ο Μαρίνος κι άλλοι πολλοί (θα θέλαμε σελίδες ολόκληρες μόνο για ν' αναφέρουμε τα ονόματά τους) άνοιξαν το δρόμο για τις σημερινές αθρόες εκτελέσεις "λαθρομεταναστών". Κι αυτοί με τη σειρά τους ανοίγουν το δρόμο για τις αυριανές μαζικές σφαγές μαθητών, φοιτητών, ανέργων, συνταξιούχων, πεινασμένων.

"...Όταν, μετά από ένα μήνα καθημερινών ξυλοδαρμών, στην Ασφάλεια, στη Μεσογείων, έφτασα στον Κορυδαλλό, πίστευα πως ήμουνα από τους πιο βασανισμένους. Τρεις μέρες αργότερα, γνώρισα στην Δ' ακτίνα έναν Κολομβιανό πορτοφολά. Αρχισα να του διηγούμαι τί μου είχαν κάνει. Ο Κολομβιανός δεν μίλησε. Μόνο ανασήκωσε την μπλούζα του και γύρισε για να φανεί η πλάτη του. Δεν υπήρχε τετραγωνικό εκατοστό στο οποίο να μην είχαν σβήσει ένα τουλάχιστον τσιγάρο...". Πραγματική ιστορία. Μια από τις χιλιάδες ιστορίες που άκουσαν στις φυλακές όλης της χώρας οι "πολιτικοί" κρατούμενοι της χούντας... Κι όμως, μετά την πτώση της, θα πρέπει να εκδόθηκαν πέντε τουλάχιστον βιβλία, που προσπαθούσαν να "εξηγήσουν πώς γίνεται κανείς βασανιστής, πώς εκπαιδεύεται, πώς νοιώθει". Έγιναν σεμινάρια. Συστάθηκαν επιτροπές ειδικών ψυχολόγων, ψυχιάτρων, ψυχοπαθών, δικαστών, δικηγόρων, γιατρών, νοσοκόμων, αστυνομικών, στρατιωτικών, →

→ υπουργών, υφυπουργών... Οι μόνοι, που δεν κλήθηκαν (και δεν θα κληθούν ποτέ) να συμμετάσχουν, ήταν οι μόνοι που ήξεραν και το πώς και το ποιός και το πότε και το πόσο και το γιατί : ο Θόδωρος ο Βενάρδος, ο Χάρης ο Τεμπερεκίδης, ο Νίκος ο Κοεμτζής, ο Γιάννης ο Πετρόπουλος, ο Κολομβιανός της Δ' ακτίνας... Βέβαια, συμμετείχαν και κάποιοι πρώην "πολιτικοί κρατούμενοι", αυτοί, όμως, είχαν βγάλει τα εισαγωγικά απ' το "πολιτικοί" κι είχαν χάσει το "κρατούμενοι", κάπου στο δρόμο, καθώς πηγαίναν στην καθιερωμένη δεξίωση στο προεδρικό.

Ένα άλλο πράγμα, που άλλαξε σ' αυτά τα 25 χρόνια, είναι πως οι σημερινοί "πολιτικοί" βαρυποινίτες δεν λέγονται πια Μαγκκάκης ή Ψαρουδάκης, αλλά Μαζιώτης, Μητροπέτρος... Κι όταν λέμε **βαρυποινίτες, ΤΟ ΕΝΝΟΟΥΜΕ. ΓΙΑΤΙ, ΒΕΒΑΙΑ, ΚΑΝΕΙΣ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΙΜΩΡΟΥΣΕ ΜΕ 15ΕΤΗ ΚΑΘΕΙΡΞΗ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΚΑΣΤΡΟΥΚΑΣ.** Κάτι τέτοιο μπορεί να το κάνει μόνο δημοκράτης δικαστής, από αυτούς που τιμωρήσαν με δειή φυλάκιση τον Κώτσαρη που δολοφόνησε τον Ελή επειδή τόλμησε να του ζητήσει λίγο νερό !

Ακόμη, στα 25 αυτά χρόνια, μάθαμε μια καινούργια λέξη. Μας έμαθαν τη λέξη "τρομοκράτης". Ποιοί μας την έμαθαν ; Μα όλοι εκείνοι οι πρώην "πολιτικοί κρατούμενοι" που άκουσαν να την λέει κάποιος απίθανος Αμερικάνος και από τότε την έχουν κάνει τσίχλα.

Η δημοκρατία, πάντως, διέπεται από πνεύμα οικονομίας. Αντί να ξοδεύεται, μεταφέροντας τους τρομοκράτες στα δικαστήρια από τις φυλακές, μεταφέρει συνήθως στις φυλακές τα δικαστήρια. Ακόμη, έχει απαλλάξει τους αστυνομικούς από την κούραση, να βγάζουν τα όπλα τους κάθε φορά που μπαίνουν στην αίθουσα του δικαστηρίου ή ακόμη κι από την υποχρέωση να βγάζουν τις χειροπέδες των δικάζομένων...

Στο εγγύς μέλλον, ψιθυρίζεται, πως θα εγκαταστήσουν στα δικαστήρια και κλουβί από αλεξίσφαιρο διαφανές πλαστικό, φυσικά made in USA.

Μια άλλη - τρανταχτή - διαφορά της χούντας από την δημοκρατία είναι, πως ενώ τον καιρό της πρώτης **το κράτος ήταν ο στρατός**, στη διάρκεια της δεύτερης **το κράτος είναι η αστυνομία** (όπως δήλωσε ο πρώην πολιτικός "κρατούμενος" και επίτιμος πρόεδρος του νεοφιλελευθέρου κόμματος της αντιπολίτευσης, τότε που ήταν πρωθυπουργός).

Άλλαξαν, βέβαια και οι νοοτροπίες. Π.χ., ο πάλαι ποτέ φανατικός εχθρός του δημοκρατικού κοινοβουλίου (πριν τη χούντα ακόμη), ο Κώστας ο Πλεύρης, φέτος ήταν υποψήφιος βουλευτής, μιμούμενος ίσως τον Ζουρνατζή και τόσους άλλους "εχθρούς του δημοκρατικού συστήματος".

Παράλληλη πορεία - έστω και προς την αντίθετη κατεύθυνση - έχουν ακολουθήσει κάποιοι άλλοι, που, από ένθερμοι υποστηρικτές των διαφόρων "ελευθεριών", τις ποδοπατούν, όταν πρόκειται, τουλάχιστον, να τις απολαύσουν οι πολιτικοί τους αντίπαλοι.

Δεν θεωρούμε διαφορά, φυσικά, τις εκλογές. Είναι, στην ουσία, τόσο "ελεύθερες", όσο ήταν και τα χουντικά δημοψηφίσματα. Απλώς, σήμερα κοστίζουν περισσότερο, όπως άλλωστε κι όλα τα, εντός ή εκτός εισαγωγικών, αγαθά.

Η οικονομική δομή της χώρας, μ' όλο τον εκσυγχρονισμό της, παραμένει κυριολεκτικά αραχνιασμένη. Ούτε το αεροδρόμιο των Σπάτων δεν έχει τελειώσει. Όσο για τις βιομηχανίες, εξακολουθούν να κλείνουν η μια μετά την άλλη, ενώ το "σκάνδαλο της Λόκνηνι" παραχώρησε τη θέση του στο "σκάνδαλο της Λίτον" και τα "κρέατα του Μπαλλόπουλου" έκαναν χώρο στα "διοξιούχα" του Βελγίου και στα "τρελλά" της Βρεταννίας. →

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μια ελεύθερη, αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφή εξουσία και εμπορικούς - κερδοσκοπικούς «νόμους». Στα παραπάνω πλαίσια δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις) είναι ευπρόσδεκτη από όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης, όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά και αποτελεί επιδίωξη μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ,
Νο. 168
σελίδα 5

15-7-74...
20-7-74...
24-7-74...
Εικοσιπέντε
χρόνια...

15-7-74... 20-7-74... 24-7-74...

Εικοσιπέντε χρόνια...

→ Η κουλτούρα μας επιμένει να είναι εισαγόμενη. Μουσική, χορός, τραγούδι, θεάματα, όλα (το 99 %) είναι πια αγγλόφωνα. Τα κανάλια, βέβαια, έχουν πολλαπλασιαστεί, πολυφωνία όμως δεν υπάρχει. Το ίδιο συμβαίνει και στα ερτζιανά.

Οι θερινοί κινηματογράφοι (και γενικώς οι κινηματογράφοι) τείνουν να ανήκουν στο απόμακρο παρελθόν, καθώς η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων προτιμάει το σπιτικό βλακοκούτι.

Έχουμε πια κινητά τηλέφωνα, κομπιούτερ, φαξ, ίντερνετ. Η επικοινωνία, όμως, σπανίζει. Οι άνθρωποι δεν επικοινωνούν πια ούτε με τον συνάνθρωπο, ούτε όμως - πολλές φορές - με τον εγκέφαλό τους.

Οι μόνοι που φαίνονται να ευημερούν είναι οι δείκτες του χρηματιστηρίου κι οι γραφειοκρατικές διαδικασίες.

Και, ναι μεν, δεν έχουμε πλέον ΕΛΔΥΚ (Ελληνική Δύναμη Κύπρου), έχουμε όμως ΕΛΔΥΚΟ (Ελληνική Δύναμη Κοσσυφοπεδίου) και Δύναμη Βοσνίας και Αλβανίας... μέχρι και Σομαλίας !

Ο Γιώργος και ο Κώστας (οι αδελφοί Παπαδόπουλοι) δεν πρόλαβαν την φειτεινή επέτειο. Μας άφησαν πριν κάτι μήνες, με την πικρία πως έφυγαν μόνοι τους, χωρίς να τους "βοηθήσουμε". Και την πικρή γεύση πως μεγαλώσαμε κατά ολόκληρο ένα τέταρτο του αιώνας, χωρίς να δούμε τις αλλαγές που περιμέναμε μίαν ολόκληρη επταετία (και πολλοί από μας περισσότερο).

Τα σύννεφα που ζώνουν τον πλανήτη, πυκνώνουν. Στην Κύπρο, στο Ιράκ, στην Γιουγκοσλαβία, ο αέρας μυρίζει πόλεμο, διοξίνη κι εμπλουτισμένο ουράνιο. Οι πρωταγωνιστές της ιστορίας, από τον Κλίντον και τον πρόσφατο ακάλεστο (απ' τον λαό) μουσαφίρη, Κόεν, μέχρι τον Ειζεβίτ και τον Σημίτη, έχουν μοιράσει την πίττα και δεν έχουν αφήσει τίποτε για μας.

Σύμφωνα με την κοινή λογική, ωστόσο, η ιστορία δεν γράφεται από μια χούφτα πρωταγωνιστές, αλλά από τα δισεκατομμύρια ιών "κομπάρσων" που ζουν και δρουν - συνειδητά ή ασυνείδητα - στην Γη. Γιατί, η ιστορία δεν είναι παρά η συνισταμένη των δικών μας προσωπικών ιστοριών, του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος.

Κι αν, χρειαστήκαμε 25 χρόνια για να διαπιστώσουμε πως δεν διέφεραν σε τίποτε ο Πιουριφόου από τον Τάσκα κι ο Τάσκα απ' τον Μπερνς, και πως κι η χούντα κι η δημοκρατία, μέσα στο καθεστώς της εξάρτησης, δεν έχουν παρά λίγα σημεία ανόμοια και πως η εξουσία, με στολή ή με πολιτικά, πάντα βλάπτει, τότε μπορούμε να πούμε πως τα χρόνια αυτά δεν πήγανε χαμένα...

Λόγοι, ανεξάρτητοι από την θέλησή μας, μας υποχρέωσαν να μην βγάλουμε αυτό το τεύχος, όπως το είχαμε ετοιμάσει. Οι τακτικοί αναγνώστες μας, ωστόσο, ας κάνουν λίγη υπομονή μέχρι το επόμενο. Όσοι θέλουν, πάντως, βρίσκουν τον Αναρχικό στα βιβλιοπωλεία ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑ, ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ, ΣΟΛΑΡΙΣ κ.α. ★